

Saarnajuuria 13.3.2022

Rukous ja usko, 2. paastonajan sunnuntai (Reminiscere)

Arto Antturi, toiminnanjohtaja, rovasti, Medialähetys Sanansaattajat

Sinnikäs usko Matt. 15:21-28

Kanaanilainen nainen oli sinnikäs. Niinpä Jeesus sanoi hänen uskoaan suureksi ja paransi hänen tyttärensä. Koskettava kertomus rohkaiskoon jokaista rukoilijaa. Sinnikäs rukous palkitaan. ”Pyytäkää, niin teille annetaan” (Matt. 7:7) on Jeesuksen lupaus. Hän opetti myös, että jos uskoa on edes sinapinsiemenen verran, voimme saada aikaan ihmeitä, ”mikään ei olisi teille mahdotonta” (Matt. 17:20; vrt. Luuk. 17:6) Apostoli Jaakob kehottaa rukoilemaan vilpittömästi, sillä vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa aikaan paljon (Jaak. 5:16).

Silti saarnaajan ja seurakuntalaisten mieliä kaiheartavat ne monet rukoukset, jotka jäivät vastausta vaille. Tuntuu pahalta sanoa, että niissä oli jotain vikaa. Jeesusta ei tällainen varovaisuus haitannut. Hän moitti oppilaitaan vähäuskoisuudesta, kun näiden pyyntöihin ei vastattu. Mutta me ymmärrämme, että rukous ei ole automaatti. Se ei ole maaginen tapa saada Jumala toimimaan oman mieleemme mukaan. Kuinka paljon sinnikyyttä tarvitaan, ennen kuin Jumala suostuu kuulemaan? Miten paljon uskoa on tarpeeksi paljon? Miksi Jeesus näyttää vähät välittävän kanaanilaisen naisen tunteista? Saarnaaja saattaa kokea tarvetta asettaa vähäuskoisen seurakuntalaisen puolelle evankeliumin Jeesusta vastaan. Ikään kuin kuulijaa olisi suojeltava evankeliumin terävältä kärjeltä.

Raivaa esteet ilosanomalta

Mutta saarnan tehtävä ei ole suojella kuulijaa evankeliumilta, vaan poistaa esteet ilosanoman ymmärtämiseltä. Päivän virret tekevät osan tästä raivaustyöstä. Niissä laulaa uskossaan heikko, mutta kuitenkin siinä kiinni riippuva rukoilija. ”Ah, pääsisinpä näkemään jo Herran autuuden! Ja vaikken vielä nähnytään, saan kerran nähdä sen.” (361:2). Heikko usko voi olla sinnikästä: ”En mene pois, ennen kuin saan haavoissas kalliissa levon ja ilon autuaan, niin, aamen uskossa.” (361:5).

Myös kertomus itsessään tarjoaa työkaluja esteiden raivaamiseen. 1. Jeesus ”ei vastannut naiselle mitään” (Matt. 15:23). Jeesus oli riippumaton siitä, mitä kanaanilainen nainen, opetuslapset tai ympärillä olevat ihmiset hänestä ajattelivat. Hän ei ollut kaikkien tavoitettavissa kaiken aikaa. Miellyttämisen halu ajaa ihmisen sivuun omasta tehtävästään. Jeesus oli täysin tietoinen tehtävästään ”Israelin kansan kadonneita lampaita varten”. 2. Jeesus koetteli naisen asennetta vertaamalla tätä koiranpenikkaan. Äkkiväärä ja omanarvontuntoinen olisi kääntynyt kannoillaan ja jäänyt vastausta vaille. Mutta nainen ei hätkähtänyt. Jeesus olisi voinut sanoa: ”Suuri on sinun huumorintajusi, nainen!” Ehkä usko ja huumorintaju ovat hieman sukua keskenään? 3. Jeesus ei epäröinyt muuttaa asennoitumistaan, kun hän näki naisen uskon. Jumala voi kyllä koetella rukoilijan vilpittömyyttä, mutta koeteltua Hän ei hylkää.

Unohtamatta päivän lukukappaleita

Saarnaajan on toki luettava tarkkaan myös lukukappaleet. Josafatin rukous (2. Aik. 20:1-9) nostaa esiin rukouksen yhteisöllisen puolen. Se on määrämuotoinen ja julkinen rukous. Kansalaisten hätä vihollisen sotajoukkojen uhatessa on varmasti yhtä ahdistava kuin kanaanilaisen naisen hätä tyttärensä puolesta, mutta nyt asia ilmaistaan monisanaisemmin, kautta rantain ja kaikilla mausteilla. Rukous alkaa puhuttelulla: "Herra, meidän isiemme Jumala!" Sitä seuraa hymninen ylistys (j. 6b) ja pelastustekojen muistelu eli anamneesi (j. 7).

Jakeissa 8-9 ollaan edelleen muistelumoodissa. (Rukouksen päätös j. 10-12 ei sisälly lukukappaleeseen.) Muistelun sisältönä on juuri se, mihin pyritään: "sinä kuulet ja autat meitä". Rukoukseen kuuluu Jumalan luonteeseen ja hyvyyteen vetoaminen, olipa se ääneen lausuttua tai ei. Ehkä juuri tähän viittaa apostoli Jaakob, kun hän varoittaa, ettei "kahtaalle horjuva, epävakaa" ihminen voi saada rukousvastauksia (Jaak. 1:7). Tällaiselta ihmiseltä puuttuu luottamus Jumalan hyvyyteen.

Uuden testamentin lukukappale 1. Tess. 4:1-8 vie ajatukset aivan muualle. Apostoli kehottaa pyhittymään ja kavahtamaan siveettömyyttä. Varoitus on vakava: "Joka kääntää selkänsä näille ohjeille, ei käännä selkäänsä ihmisille vaan Jumalalle, joka antaa teihin Pyhän Henkensä." Onko rukoilijan siis ensin pyhityttävä, jotta Jumala kuulee? Vai tarvitsemmeko päivän virren vaimentamaan apostolin vaivaannuttavat varoitukset?

Tässäkin saarnaajan tulee asettua Sanan palvelijaksi. Vaikka tessalonikalaiskirjeen kehotuksilla ja varoituksilla ei ole mitään suoraa yhteyttä kanaanilaisen naisen uskoon, ne nyt kuitenkin valaisevat ja selittävät toisiaan. Apostoli mainitsee kaksi asiaa pyhittymisen esteenä: oman ruumiinsa antamisen himon ja kiihkon valtaan sekä toisten kustannuksella hyötymisen. Raamatun opetus on tässä johdonmukaista. On asioita, jotka voivat tulla jumalasuhteen esteiksi. Jos jumalansuhtemme on estynyt, rukouksistamme tulee ulkokultaisia, epävakaita ja vähäuskoisia.

Kokonaisvaltainen rukous

Mitä tiedämme kanaanilaisen naisen pyhittymisestä ja siveydestä, siis hänen jumalasuhteensa laadusta? Emme muuta kuin sen, että hän oli täysin keskittynyt tyttärensä asiaan, että hän ei ollut omanarvontuntoinen ja että hän uskoi Jeesukseen, "Heraan, Daavidin poikaan". Sellaista on uskon rukous, kokonaisvaltaista, oman tärkeyden pois panemista, Jeesukseen katsovaa.

"Siis sinuun, Herra, uskallan ja odotan, pyyntöni milloin täytät.

Jo vaivan alla luottaa saan: taas aikanaan kasvosi kirkkaat näytät.

Saan taistella, vaan sinussa on turvani ja toivoni, rauhani, Jumalani."

Vk 477:4